

kun skal disponere over Renten i Stedet for Kapitalen. — Det ærede Medlem for Aalborgs Amts 1ste Valgkreds (Suel), som jo ogsaa har udtalt en levende Interesse for selve Lovforslaget — rigtignok med meget væsentlige Ændringer — gjorde blandt andet opmærksom paa — hvad han iøvrigt tidligere har fremhævet — at det var urigtigt, at Lovforslaget udelukkede Børneforsørgelse. Jeg vil dog gjøre — ikke det ærede Medlem, thi han kjender allerede mine Bemærkninger i saa Henseende, men — det ærede Thing opmærksom paa, at det, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds ønskede, nemlig, at man, ved at begynde tidligere end 18 Aars Alderen med Forsikringen, skulde kunne opnaa at gjøre Forsikringen billigere, det kan jo fuldstændig opnaas, naar kun Bedkommende har Forældre, der ere forsynlige og i Stand til foruden at sikke sig selv i deres Alderdom ogsaa at anvende noget paa Børnenes Forsørgelse. Naar disse forsynlige Forældre indsætte disse Beløb i en almindelig Sparekasse og, naar Barnet er 18 Aar, slyde Beløbet ind i Anstalten, saa naas jo netop det, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds ønsker, nemlig at de fremtidige Indtækt for den 18aarige kun blive halvt saa store som ellers. — Naar det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) blandt Andet har indvendt, at man dog ikke kunde vente, at den 18aarige Mand eller Kvinde, altsaa unge Mennesker, for hvem Tanken om Alderdom og Alderdoms Nød ligger saa fjernt, skulde offre Noget i Diebliffet for at sikke sig i Alderdommen, og at det endda var store Ting, naar disse unge Mennesker vilde offre Noget af, hvad de kunde anvende paa Diebliffets Nydelse, til at forberede deres Indtræden i en selvstændig Stilling senere, da har det ærede Medlem fuldstændig Ret. Ja, saaledes er den menneskelige Natur, den menneskelige Svagheit, og derimod er der i mine Tanker Intet at gjøre. Den, der ikke vil være forsynlig, kan ingen Statsalderdomsforsørgelsesanstalt hjælpe, men jeg vil ogsaa tilføje, kan bør den heller ikke hjælpe. Naar man vil begrænse den Indvending om Ungdommens naturlige Ulyst til at tænke paa Alderdommen og sørge for Alderdommen dertil og sige: Det er naturligt for den Unge, at han ikke vil binde sine Midler til Alderdomsforsørgelse, førend han er kommet ud over det ofte vanskelige og meget alvorlige Punkt, at han er bleven etableret som selvstændig Mand, da erkjender jeg Berettigelsen deraf. Her gjælder imidlertid akkurat det Samme, som jeg bemærkede om Børneforsørgelsen: Der er aldeles Intet

til Hinder for, at den unge, forsynlige Mand til den Tid, hvor han skal tage den afgjørende Beslutning om sin Etablering, kan anbringe sine Sparepenge i en almindelig Sparekasse. Alderdomsforsørgelseserhvervelsen bliver ikke en Dre dyrere for ham derved, at han opsparer sine Penge midlertidig i en Sparekasse, før han i en senere Alder bringer dem hen til Alderdomsforsørgeskassen. Ja, det er dog en Overdrivelse, naar jeg siger: ikke en Dre dyrere, thi der er ganske vist Forskjellen mellem 4 pCt., som Alderdomsforsørgeskassen forrenter Beløbet med, og saa de $3\frac{4}{5}$ pCt., som Sparekassen forrenter det med, men dertil indskrænker hele Forskjellen sig ogsaa. Jeg gjør udtryffeligt opmærksom paa disse Forhold, fordi jeg ønsker, at man, mere end jeg tror hidtil har været Tilfældet, skulde lægge Mærke til de mangfoldige Maaeder, hvorpaa Anstalten kan benyttes, og hvorpaa Indtæktene kunne gjøres. Der er egentlig kun een Tvang, een endelig og uoverstigelig Grændse, og det er 45 Aars Alderen. Efter den Tid modtages ingen ny Indmeldelse. Indtil det 45de Aar staaer det jo Folk frit for, om de ville benytte Statsanstalten eller benytte andre Sparekasser eller Livrenteanstalter. Altsaa, den Indvending, at man ikke vil binde sine Midler saaledes, at de ikke kunne tages tilbage igjen, gjælder først efter det 45de Aar. — Fra det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) fremkom der et Forslag om, at der burde være en Bestemmelse om, at naar En, der havde erhvervet en Alderdomsforsørgelse, døde kort efter Erhvervelsen, da skulde den Sum, der var opsparret, eller ialtfald en Del deraf, komme Familien til Gode. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at dette Forslag jo kan have noget Tiltalende ved sig, men Gjennemførelsen deraf vilde naturligvis komme til at gaa udover Kvantiteten af den Livrente, der kan erhverves. Det, som sætter Staten istand til at betale den høie Livrente, er jo netop det, at man har Sandshylighed for, at en Del bør tidligere, saaledes at Udrædelsen af Alderdomsforsørgelsen kun forholdsvis kort falder Anstalten til Byrde, og det er bl. A. derved, at man er istand til at udbetale Forsørgelsen gennem en længere Række af Aar til dem, der ere saa heldige at leve længere. Der er altsaa i og for sig intet Umuligt i at ordne Forholdene paa den Maade; men jeg tror ikke, at det vil være hensigtsmæssigt, fordi Indkjøbsprisen for de 200 Kr. Livrente da vil blive betydelig høiere. — En af de Indvendinger, som stadigt eller ialtfald hyppigt ere komne tilbage, er, at der dog burde være en Bestemmelse for, hvem der maatte indtræde i